

PETŐCZ ANDRÁS

És akkor csend lesz

*Lebontok mindent,
amit felépítettem.
Mindent lebontok.*

*Szétporlad a kő is
a kezemben.
Szaporodnak a gondok.*

*És kiabálok, mint aki fél!
A sötétből előbújnak
az árnyak.*

*Valaki itt van, helyettem beszél:
rég ismerője
a halálnak.*

*És annyira remeg,
olyan
bizonytalan!*

*Mint a kapualjban
megbúvó
hajléktalan.*

*Szétszedek darabokra
mindent!
A szavakat. A szavakat.*

*Márványtáblát gyúrok, és kivések,
hogy elfödje végre
az arcomat.*

*És akkor csend lesz
bennem is,
meg a külvilágon,*

*és véget ér majd
akkor
a pusztulásom.*

